

Katkematult palujate planeet

Sealt alates kui inimteadvus hakkas eristama omi võimeid välistest sündmustest, nagu vihm, päike, tähed, öö, päev..., alates sealt -määratlemata kindlat kuupäeva- võiks öelda, et inimkond palus ja palus ja palus. Ja jätkab palumist. Sest nende -algnähtuste- järel tulid tootemid, jumalad ja teised olevused: pühakud, pühakukesed, neitsid... -terve kari!, terve kari-, kes tegutsesid vahendajatena mingile Ülimale Jõule, mille kohta midagi teada polnud.

Aga nende karjade kohta teati küll, et need olid olevused, mõned... kes jõudsid selleni, teadmata mille pärast, ja teised, kes juba olid olemas, nagu seeravid, inglid, troonid, keerubid, vägilased, peainglid... ja kõik taevased koorid.

Kui te hetkeks mõtlete, et siin oleme ainult meie, siis eksite. On olemas terve trobikond, kel on...

Tore! Juba peeti kirikus kongressi, arvan et "konsiiliumi" -mis on erinev, eh?- , kus vaieldi selle üle, kas inglitel on sugu või ei ole. Asi jäi nii,..., et nagu ei, aga sooviga, et see nii oleks...

Tegelikult, kui te hoolega vaatate, siis on tavaline, et igal inimesel on oma kaitsja:

"Ei, mina pärinen Chiquinquirá neitsist". "Ei, mina... Minu patrooniks on San Marcelo, ta on nõus kõikide minu soovidega". "Ei, mina usun kõvasti Monseñor Escribásse". "Minu jaoks on ema Teresa Kalkutast..."

Ehk siis: antiiksed, moodsad, kaasaegsed... Neid on igat liiki. Sõltub lugudest, mida keegi ühe või teise kohta on lugenud ning mida nende kohta usutakse.

Milline barbaarsus!

Lisaks sellele, selge see, et iga üks kannab -või ei; varem oli väga sage-, iseenesestki mõista, skapulaari, kaelaripatsit, medaljoni... noh!, midagi, millelt saab paluda. Ehk siis, üks pealetükkivate palujate, lunijate, anujate planeet. Aga, aga, aga... -pange hoolega tähele- suurelt lunijad, anujad! Ei mingit palumist, no-ma-ei-tea... *"Ega sul äkki ei ole seal mingeid pükse mulle anda? Ma annan need sulle tagasi kui ära lagunevad"*.

No-ma-ei-tea, midagi sinnapoole, eks?

Nagu ütlevad kolumbialased:

-Kas sa laenad mulle ühe sigareti?

-“Laenan sulle” ühe sigareti? Kuidas sa selle mulle tagastad, tuhana või...?

Ei, aga nemad on väga hästi kasvatatud. Väga hästi kasvatud. Nad on osanud kombineerida vägivalda kasvatusesega väga erilisel moel.

Aga, kas kõik see tuleb palumisest?

Loomulikult! Asjad muutusid keeruliseks, kõik komplitseerus väga, väga, väga siis, kui saabus kristlus ja Kristusel tuli pähe öelda: *“Paluge, ja teile antakse”*.

Sõber! Kui algul paluti, siis sealtmaalt alates paluti rohkem! Sest hiljem saabusid uued pühakud: Püha Peetrus, Püha Paulus, Püha Luukas, Püha Matteus... Ehk siis, buuuufffff! Piisab kui viskate pilgu pühakute mälestuspäevade kalendrisse: igal päeval on kaks või kolm pühakut, keda jumaldada, kes võivad meile sobida vahendajateks palumisel, alates pruudist, peigmehest hapukapsani välja ning jätkates õnnega loteriis.

Näiliselt viitas see -või võis viidata- teatud liigipoolsele võimetusele ise hakkama saada. Kuid kas mäletate seda laulu, mis ütleb: *“Kõik tahame rohkem, kõik tahame rohkem, kõik tahame rohkem, ja rohkem ja rohkem, kuid palju rohkem...”*.

Ehk siis, see “rohkem” väljub... igasugustest piiridest.

Ja öeldes “kõik”, ei tähenda, et **kõik -nagu ühendus-** tahaks rohkem, vaid et “iga üks” tahaks rohkem ja rohkem ja rohkem ja rohkem.

Mis võis juhtuda aru kaotanud mõistuses... -olgu, mõistuses; vaatame veel kas ta on aru kaotanud või ei-, mis võis juhtuda inimkonna mõistuses, et olla nii pealetükkiv paluja, anuja... nende tundmatute sfääride poole?

Tõenäoliselt, tõenäoliselt märgates, et elas -nii nagu elame praegugi- mingis tundmatus ruumis, mis aeg-ajalt näitas end läbi üleujutuste, maavärinate, orkaanide, vulkaanide, pikselöövide, põua...

Ehk siis, oldi väga piiratud tingimuste poolt -ning see jätkub-, väga piiratud tingimuste poolt ettenägematuste..., ootamatuste suhtes.

Kuna puudusid vahendid, et neid suuri nähtusi kontrollida, siis kindlapeale tekkis idee palumisest, palvetamisest, erinevatest palvetamise vormidest, ohvrite toomisest - inimesteni välja!-..., et rahustada jumalate raevu.

Mingil moel see jätkub -mingis vormis-, olgugi et tegelikult on toimunud mõningased modifikatsioonid, teisenemised.

Jah! See “modifitseerunud miski” on äratundmine... -ning **see modifitseerunud miski** ei toimu kõigis, see toimub ühes väikeses inimgrupis-, äratundmine, et elu sünd, kulgemine **ei sõltu meist.**

Meile müüdi see kuulus eliksiir, mille nimi oli “vaba tahe”, mis algatuseks, läheb totaalsesse vastuollu kõikvõimsa, lõputult hea Jumala ideega, kõike lõputult..., lõputult. See on vastuoluline, sest kui on nii, siis kuidas saaks meil olla vaba tahe? Niivõrd..., niivõrd sarnased oleme jumalatele? Või nii jumalad olemegi?

Pole raske aru saada, mõista... -mis ei ole **tundmine** ja **omaksvõtmine**-, ei ole raske mõista, et ilmselgelt, see “vaba” ja “tahe” on ju väga hea meie isiklikule “enesejumaldamisele”, kuid mis, praktikas, läbib nii paljusid elupöördkäike, mida vaba tahte, vaba valiku puhul ei tahaks, et juhtuks! See asetab väga suure kahtluse alla selle nii viljaka eliksiiri, nagu seda on vaba tahe.

Jääda kindlaks, jätkata selles, et ei ole lihtne omaks võtta, et... siin me oleme, siia oleme saanud, siia on meid toodud..., siin on meile antud ressursid, vahendid, juhused, õnned, ettenägematused, ootatused... ja siin antakse meile ressursid, et teha need operatiivseteks ja... Ning et lõpetada ilusasti: *“Saagu nii nagu Jumala tahab”*.

Seda situatsiooni elatakse täna, kuid teaduse ja tehnoloogia tulekuga, nende segadustekitava edasilikumisega, mis (pant)vangistavad suure osa reaalsusest, seoses sellega on inimolend muutunud rohkem eneseküllaseks, enesest lähtuvaks, võimekamaks - nii ta arvab- ja koos piisavate resurssidega, et “mitte vajada”..., väljaarvatud siis, kui laps haigestub, väljaarvatud siis kui melanoom aktiveerub, väljaarvatud siis, kui juhtub mingi õnnetus, väljaarvatud siis...

Hüva!, väljaarvatud siis... väljaarvatud siis, kui sind peab päästma!

Niisiis, eraldi veel juurde, et oleks ikka hea kirurg või hea..., ja ka -nii möödaminnes-niisiis teeme mingi üheksa- ... või kaheksa päeva kestva katoliikliku rituaali, või palvetame palvehelmeste, roosikrantsi järgi, või ükskõik missuguse teise uskumuse järgi... “Ei teeks paha”.

Nüüd on vaja endale aru anda, palve Tähenduses, ühest... rohkem kui haruldusest, kummalisest **ilmselgusest**, mida tavaliselt arvesse ei võeta.

Jah. Oleme jõudnud eneseküllasusse, enesega rahulollu, kas pole? Ning on olemas kraanivesi, on olemas küte, on olemas toit -hüva, seal kus on-, on olemas lennukid, laevad... isegi on olemas jalgpall!

Ja kõige selle ees ilmub midagi -rõhutan-, mida väga arvesse ei võeta. Ehk siis on palju Ülimalt palumise traditsiooni -mida jätkuvalt praktiseeritakse, olgugi et vahel varjatult, häbi pärast-, sedavõrd palju egokesksuse, sedavõrd palju kõrkuse ees, sedavõrd palju isikliku enesetähtsuse ees, seda kõike on sedavõrd palju, et lõppkokkuvõttes on inimolend unustanud... -unustanud?; ei: see on kõrkuse, ülbuse tegu, akt- paluda kõrvalolevalt, eesseisvalt, sealt eemalt...

Kummaline! Jah! Iga üks on tundnud end nii... nii... nii-nii, et hiljem, argipäeva hetkel, et... *“vajan ühte pastapliiatsit”*, näiteks...

Hüva! Ühte pastapliiatsit!... Mõnes kohas võib pastaka palumine lihtne olla, kuid teises kohas ei ole see nii lihtne. *“Ja kui ma palun talt ühte pastapliiatsit...?”*. Loomulikult, tavaliselt, see kes sulle selle pastaka laenab ütleb: *“Kuule, ja kui seda mitte palju paluda ei ole, siis hiljem anna mulle see tagasi”*.

Sest samuti on olemas isikuid, kes väga tihti paluvad pastakat ja jätavad kõik hiljem endale. Kui juba selline näide sai toodud...

Ja võime öelda:

“Kuulge, ja kui Kristus ütles: “Paluge, ja teile antakse. Otsige, ja te leiате”, kas ei viita see samuti sellele -palumise tunnil-, justnagu me paluksime, ühed teistelt, seda mida mõtleme, tunneme, et vajame. Ning see teine... teab, omab ja tunneb?”

Eneseimetlemine, personaalne-, isiklik tähtsus, ebajumalakummardamine muudavad inimolendi... *“põlastusväärseks, tühiseks”*.

Kas “põlastusväärseks, tühiseks” on palju öeldud? Muudame: “talumatuks, väljakannatamatuks”.

Selge on, et sel moel kui isegi ei paluta, ega osatagi paluda, seega ka ei anta... ega pole ka vajadust seda teha.

Võime oletada üheks hetkeks -ainult üheks hetkeks!, eks ju?-, et nendes kohutavates, kohutavates erinevustes, mis olemas on!..., inim-kontinentide vahel, kui inimolendit veidike treenida, adekvaatselt, palumise jaoks ja... otse loomulikult andmiseks...

Sest andmine sõltub “oskusest paluda”!... ja koosneb kahekordsest tasust!: selle jaoks, kes saab ja selle jaoks, kes annab.

Aga kujutage üheks hetkeks ette, et ühed oskavad paluda ja teised, vältimatult, oskavad anda.

Justnagu -maagia kunsti läbi- need, kes ei söönud, söövad; need kes ei joonud, joovad; need, kel oli vahendeid, omavad neid endiselt; rikkad on jätkuvalt rikkad; vaesed ei ole enam viletsad, haletsemisväärased, ei ole enam kahuriliha..., seoses millega on nad produktiivsemad, kasutoovamad ja toodavad rohkem tulu rikastele... ja loovad, samm-sammult, mõningad ressursid nende endi tarvis.

See, kui esmane ettevaatlik abinõu.

Nõuab pingutust! Nõuab pingutust palumine, justkui oleks mingi läbikukkunu, justnagu oleks mingi loll... Ja **kõik** me vajame palumist!, iga üks omal moel, omal tasandil, omal...

Ah! Aga ei! On palju tugevam -palju tugevam!- see... absurdne hedonism. Ning ütleme “absurdne”, sest see ei tooda autasu, hüvitist, ei kutsu esile mugavust, ei kutsu esile naudingut või meeldivust!... Mis teooria järgi on meis olev loomulik tendents, lihtsalt elamise tööga tõttu.

Asume ühe Loomingu magmas. Müsteeriumi Looming.., mis meid varjab, mis meid kaitseb, mis meid varustab vajalikuga.

Teadvustada seda -“teadvustada seda”- tähendab tunda end elus! Tõeliselt. Tunda end kaitstuna. Tunda end looduna... päev päeva järel!

Ei, ei ole üleliigne, liiast meie hädade-õnnetuste tõstmine Loomingusse. Kuid mitte kasu otsimise mõttes, vaid näitamaks endid meie omapärasustes, meie nõrkustes, meie rumalustes.

Müsteeriumite Müsteerium ei tunnusta šantaaže. Ei tunnusta koju-kätte-toomisi. Tal ei unune, ning siis järsku meenub “et”...

Nii palju inimlikke egoistlikke kvaliteete -see on ülekandmine, kas pole?-, on omistatud Müsteeriumile, Loomingule, nii et see muudab ta inim-kõikvõimsuseks. Ja ainuke asi, mida me selle kriteeriumi all teeme..., on pikendada meie tühisust veelgi.

On OK! tõsta üles meie muretsemised, meie rahutused transtsendentsesse plaani, kuid mitte resolutsiooni plaani.

Selles ajas, mis meile on osaks saanud, ei ole kerge koordineerida vajadusi nende välja kuulutamisega; ainulaadsete kohalolekute- ... müstilisi kogemusi -mida võiksim kutsuda- igapäevase käitumisega. Mis tundub, et on erinevad!... ja on see sama.

Kuid sealt alates kui mõistus sai omanikuks ja vaidluste, “tõdede” prouaks... Aih, milline õudus!

Võib-olla see oligi kõige suurem õudus sellest, mida me jätkuvalt elame: kui mõistus muutus “tõeks”. Milline terror!

Ja täna, loomulikult, on mõistus jumaldatav!, austatav!, imetletav!. “Tõde”. Mis oleks seesama kui öelda: “elada õuduses”. Kuid seda märkamata. Või märgates aga... vehelda õigusemõistmise mõõgaga, mida mõistus toetab.

See on tõeliselt dramaatiline. Olgugi et -tavaliselt- seda ei teadvustata.

Mõistuspärased panused on olnud usu puudumise ees piisavalt mõjukad, et need on muutunud arrogantsseteks. Niivõrd arrogantsseteks!...

Oleks vajalik... meie vajadused omaks võtta, jagada oma andeid, tuua need transtsendentsesse ilmselgusesse, ilma et neil oleks palutu, nõudmise silti...

Oleks vajalik, et mõistus võtaks sisse oma intelligentse positsiooni, kuid muutuks tundlikuks, sensitiivseks...-on see võimalik?- emotsiooni ees.

***